

MONITOR

ΘΕΑΤΡΟ

ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗ ΣΩΜΑΤΩΝ

Έχω χρέη από πέρσι, πρόπερσι και πιο παλιά. Χρέη από παραστάσεις που δε μπόρεσα, δεν πρόλαβα, δε συνδύασα να δω μέσα στον θηριώδη, τριψήφιο αριθμό τους όπως πια ανεβοκατεβαίνουν στις σκηνές, εναλλάσσονται, ανταλλάσσονται, περιοδεύουν και σπανιότατα επανέρχονται. Να όμως που δύο από τα χρέη μου μπόρεσα να τα ξοφλήσω μαζεμένα, αρχές Φλεβάρη. Το ένα, περσινό, το άλλο από το 2003! Καμία σχέση μεταξύ τους, εκτός από το ολιγοπρόσωπο των θιάσων, την υποκριτική του σώματος, από την καλή υποδοχή που τους είχε επιφυλάξει κοινό και κριτική.

Ούτος είναι ο αστήρ μου: Το χρέος μου από το 2003. Η πρωτοεμφανιζόμενη τότε θεατρική εταιρία ΠΟΛΙΣ, με έδρα την Ερμούπολη Σύρου, είχε έρθει μ' αυτήν την παράσταση στο Θέατρο Του Νέου Κόσμου. Στο ίδιο θέατρο, το 2004, επανήλθε με την τολμηρή και απαστράπτουσα σπουδή: *Φωτοχυσία Ερμουπόλεως... η πορνεία στην Ερμούπολη του 19ου αιώνα*. Φέτος, με την πρώτη παραγωγή της, συμμετείχε στο 1ο Φεστιβάλ νεανικών θιάσων «Θεατρική Δράση Ι», που οργανώνουν ο Δήμος Αθηναίων και το Θέατρο Της Άνοιξης, του Γιάννη Μαργαρίτη με την συμμετοχή 13 θιάσων, (18/01/06-08/04/06- Θέατρο της Άνοιξης). Το *Ούτος είναι ο αστήρ μου*, βασίζεται στον λόγο, το ύφος, τη μουσική, τον ήχο κειμένων του Δ. Βικέλα και του Εμ. Ροΐδη. Μιλά μέσα από έναν άρτιο (αισθητικά, σκηνικά, δραματουργικά) λόγο, για προσωπικές ιστορίες γυναικών, αμέσως μετά το ολοκαύτωμα του 1822 στη Χίο και τη δημιουργία στην Ερμούπολη Σύρου του πρώτου αστικού κέντρου από τους Χιώτες πρόσφυγες.

Με λόγο συχνά τραγουδιστό -όπως παραδοσιακά συνηθιζόταν- με φρεσκάδα, σωματικό παίξιμο κι αποδραματοποιημένες ερμηνείες που στάζουν νιάτα, παιγνιώδη διάθεση, κρυφή πίκρα, πείσμα για ζωή κι ελπίδα, η Αιμιλία Βάλβη (που έχει και την ευθύνη της δραματουργικής επεξεργασίας), η Στέλλα Ράπτη και η Ρηνιώ Κυριαζή, με την καίρια σκηνοθετική καθοδήγηση της Ελένης Γεωργοπούλου (τα σκηνικά και κοστούμια της Τόνιας Αβδελοπούλου, τις τεχνικές κινήσεις και χορού της Σεσίλ Μικρούτσικου), πέρασαν στη βελόνα του πόνου και της συμφοράς, τα πιο πολύχρωμα νήματα, πετυχαίνοντας τον στόχο της παράστασης: Να μιλήσουν δηλαδή για τον κύκλο της ζωής, της φύσης, όπου η ανθρώπινη ύπαρξη εκμηδενίζεται και πάλι αναγεννάτε και θαυματοποιεί, με τη γυναίκα να φέρει αυτή τη θαυμαστή ακολουθία εγγεγραμμένη στο σώμα και στα κύτταρά της.

Όλο και πυκνώνουν τον 21ο αιώνα μας, οι απόπειρες να συμφιλιωθούν τα πιο δύσκολα κεφάλαια με τα πιο ιδιοφυή κεφάλια των θετικών επιστημών (ιδίως της φυσικής), με το θέατρο. Δεν πετυχαίνουν πάντα όσα π.χ. το *Κοπεγχάγη* ή το *Προύφ*, ωστόσο πολύ συχνά ανοίγουν με κέφι, γνώση και τέχνη τις πύλες του άγνωστου και αφήνουν με αφοπλιστική άνεση, προσωπικές στιγμές, αξιώματα και ιστορίες μεγάλων ερευνητών να τις διασχίζουν ενώπιόν μας. Στην παράσταση του έργου του Πήτερ Παρνέλ: *QED* ή τι *απέδειξε ο κύριος Φάυνμαν*, το προσωπικό πάθος και στοίχημα του ηθοποιού και (μαζί με τον φυσικό Γιάννη Μήλιο), ορμητικού και ικανού συν-μεταφραστή Γιώργου Κοτανίδη, άνοιξε επιπλέον πτυχές στο κεφάλαιο τέχνη και επιστήμη. Με την συγκροτημένη, αλλά και ευφάνταστη σκηνοθεσία του Ιωσήφ Βαρδάκη, το λίγο ροκ, λίγο χαοτικό-μπαρόκ σκηνικό της Μαγιούς Τρικεριώτη, κέρδισε το κοινό σ' ένα γοητευτικό τράβελινγκ-μονόλογο μέσα από το εργαστήριο και την ασυνήθιστη προσωπικότητα του Ρίτσαρντ Φάυνμαν (μέγιστου φυσικού και νομπελίστα 1918-1988), λίγους μήνες πριν το θάνατό του. Μας μετέδωσε αυτό το πάθος του με συγκίνηση και ευστροφία σώματος και νου (με τη σύντομη, αλλά φρέσκια σύμπραξη της Ελευθερίας Γεροφωκά), από τη σκηνή του όμορφου, αν και πνιγμένου στον καπνό των τσιγάρων, θεάτρου Άνεσις.

-Άννυ Θ. Κολτσιδοπούλου